

A két mókus egyszer azon vitatkozott egymással, ki tud nagyobb ugrani. - Figyeld meg, én vagyok a legügyesebb mókus, meglátod, milyen magasra tudok ugrani - mondta a fiatalabb, s ezzel máris egy szempillantás alatt fent termett a fa tetején. - Én vagyok a legügyesebb -, mondta a másik mókus - nézd csak, milyen messzire tudok ugrani. - S ezzel máris eltűnt társa szeme elől. A két mókus azonban olyan messzire ugrott egymástól, hogy egyik sem láthatta a másikat. Így felmérni sem tudták, melyik ugrott messzebbre vagy magasabbra. Egész nap csak kiabáltak egymásnak: - Gyere, nézd meg, hogy én ugrottam nagyobb! Én vagyok az ügyesebb! Helyéről azonban egyik sem tárgított, nehogy elveszítse a "bizonyítékot", ügyességének bizonyosságát. Estére aztán megunták a kiáltozást, s mindketten visszamentek ugyanarra az ágra, ahol reggel voltak. Egy darabig csöndben üldögéltek, majd megszólalt a fiatalabb: - Bátyám, valóban te vagy az ügyesebb. - Nem, te vagy a fiatalabb - mondta a másik -, te vagy az ügyesebb. - Mindkettőnknek igaza van, ha jó barátok maradunk - felelt az ifjabb mókus. S jó barátok maradtak

(Ursula Wölfel)